

[Pürschel.]

mellem Interneringen og Fængselsstraffen? Men hertil maa svares, at Fængselsstraffen efter Forudsætningen, saaledes som den er udtrykt i § 16, er uden Virkning paa denne Mand, for saa vidt man er inde paa det Omraade, hvor han er abnorm, og det er jo endvidere Forudsætningen efter Ordene i § 72, at Samfundshensyn kræver hans Internering. Og derfor maa man altsaa have den Ordning, der er truffet ved denne Paragraf. Det er muligt, at man ad Fortolkningens Vej kunde have naaet væsentligt det samme, dog naturligvis ikke det fuldstændige Bortfald af Fængselsstraffen, men saaledes som Domstolene er indstillet, og maa være indstillet efter Højesterets Praksis og efter den Praksis, der hidtil har fundet Sted med Hensyn til Interneringen, har man fundet det rigtigt at give Bestemmelsen her for at fjerne Tvivl. Man har haft nogle Tilfælde med Internering, hvor den, der skulde interneres, tillige havde gjort sig skyldig i Bedrageri, tror jeg, og disse Tilfælde har hidtil været af den Art, at man har kunnet klare sig med at frafalde Tiltale for disse Forhold, men det kan man jo ikke gøre i alle Tilfælde, og man har derfor ment det rigtigt i de Tilfælde, der er mere alvorlige, at give Hjemmel for at anvende Fængselsstraf.

Jeg tror, det i denne Forbindelse er rimeligt at gaa over til en Omtale af Ændringsforslagene Nr. 23 og 24, fordi vi her staar ved Modstykket. I Ændringsforslag Nr. 23 er der Tale om to Klasser af Personer, som begge er fuldt normale, den ene er de Folk, som er egnet til Indsættelse i Arbejdshus, det er dem, om hvilke man siger, at de er mere besværlige end farlige, de karaktersvage Forbrydere: Betlerne, Smaatyvene, Løsgængerne. Hvis en saadan Person har begaaet en Forseelse, som kan rammes af § 64, altsaa for hvilken der kan idømmes Arbejdshus — det er jo nemlig kun for visse bestemte Forbrydelser, Arbejdshus kan anvendes —, og tillige har begaaet en anden Forbrydelse, for hvilken Arbejdshus ikke kan anvendes, saa gives der her den Regel, at Fængselsstraffen kan bortfalde. Dette vil jo føles naturligt i alle de Tilfælde, hvor den Frihedsstraf, der er Tale om, er Hæfte eller en lavere Grad af Fængsel, men Hjemmelen til at lade Fængselsstraffen bortfalde og erstatte alene af Arbejdshus er jo givet ganske almindeligt og omfatter ogsaa det Tilfælde, at den anden Forbrydelse er en grovere Forbrydelse, jeg nævner eksempelvis: Vold, Falsk, Blodskam. Herfra kunde der naturligvis hentes

visse Betænkeligheder, der dog efter mit Skøn mere er af teoretisk Art, i Praksis tror jeg ikke, der vil vise sig nogen Betænkelighed ved Regelen. For det første maa man jo huske, at efter hele Formaålet, Karakteren af det Institut, der hedder Arbejdshus, vil det være ganske udelukket deri at hensætte Personer, der er farlige, og derved vil jo en Del af de grovere Voldsforbrydere af sig selv gaa ud, og dernæst maa man huske, at den Frihed, der her gives Domstolene i Sammenstødstilfælde, har de allerede i meget stort Omfang, ogsaa ved den almindelige Anvendelse af Arbejdshus, idet der jo ikke er fastsat nogen Grænse opad, som udelukker en Forbrydelse, som i øvrigt er nævnt i Paragraffen, fra at straffes med Arbejdshus. Man maa altsaa der regne med og er ogsaa berettiget til at regne med, at Domstolene vil foretage en Afvejelse af, hvorvidt en Fængselsstraf af mere langvarig, men tidsbestemt Karakter er at foretrække overfor dette Individ fremfor Indsættelse i Arbejdshus, der jo er paa ubestemt Tid fra 1 til 5 Aar. Jeg vil her bringe i Erindring, at Domstolene jo aldrig er bundet til at anvende Arbejdshus, men altid kan vælge enten Arbejdshuset eller Fængselsstraffen, og her er Fængselsstraffen efter Forudsætningen jo ikke virkningsløs, om end det maa erkendes, at de Folk, man ønsker at indsætte i Arbejdshus, er Folk, som i hvert Fald i meget ringe Grad er paa virkelige af Fængselsstraf.

Den anden Gruppe, som omfattes af dette Ændringsforslag, er de farlige Forbrydere, som er modne til Sikkerhedsforvaring efter § 67. Anvendelsen af Sikkerhedsforvaring er ikke bundet til bestemte Forbrydelseskategorier, og det eneste, der tiltrænges, og som derfor bestemmes i Ændringsforslaget, er, at Retten kan vælge mellem Sikkerhedsforvaring og Fængsel. Den kan ikke samtidig give begge Dele. Jeg tror, at selve Idømmelsen af en lang, tidsbestemt Fængselsstraf vil blive betragtet som mildere end Sikkerhedsforvaringen; selv om det for Sikkerhedsforvaringens Vedkommende er fastsat, at Løsladelse kan finde Sted efter 4 eller — efter gentagen Indsættelse — efter 8 Aars Forløb, tror jeg alligevel, at den Ubestemthed, der hviler over Sikkerhedsforvaringen, vil bevirke, at den i høj Grad vil frygtes af Forbryderne. Man kunde naturligvis spørge, om det ikke var muligt at give baade Fængsel og Forvaring, men det strider efter min Opfattelse mod den Hovedregel, der er opstillet i § 88, 1ste og 2det Stykke, hvorefter det altid samles om een Straffart, og det er jo kun en videre